

hvat drívur meg. Eg simpulthen brenni fyrí hesum, sigur hon so.

Kaffikrókurin

Handilin hjá Margreth er fullur av klæðum og lutum av alskins slagi. Har er alt frá brúkslutum, knappum, leikum, bókum og øllum øðrum. Hon greiðir frá, at tá hon byrjaði fyrí tíggju árum síðani var ein veruligur tørvur á einum síkum handli. Nú merkir hon, at tíðirnar eru betri, tí sølan er dalað samsvarandi.

– Tað er gott, at tíðirnar eru betri, og at tað gongur gott hjá fólki, sigur hon. Men soleiðis hevur ikki altíð verið, sigur Margreth Dalsenni og minnst afturá fleiri stóður, har fólk hava havt

veruligan tørv á bíligum klæðum og lutum.

– Ein ung kvinna kom einuferð í handilin við soni sínum. Sonurin fekk ein góðan jakka, og tey fóru so glað avstað - drongurin í jakkanum. Litla løtu seinni komu tey aftur, tí sonurin hevði stungið hondina í lumman, og fann ein 100 krónuseðil har. Tey vildu geva mær hann. Eg takkaði fyrí og segði, at tey høvdu keypt jakkan við pengunum í, so tey skuldu eiga seðilin. Glæð vóru tey, tí tey skuldu til Danmarkar dagin eftir, so nú hevði sonurin eitt sindur av lummapengum, fortelur hon.

– Eisini havi eg fingið fleiri boð frá kvinnum, sum hava skrivað til

mín og greitt frá, hvussu torført tær hava tað. Tær hava takkað mær fyrí, at eg havi stovnað Rótikassan, tí tær soleiðis kundu fáa pengar til at halda jólfyrí. Tey seldu simpulthen av tí lítla, sum tær áttu fyrí at kunna halda eini nøkulunda jólf. Tað eru nógv tilfelldir av hesum, sigur hon víðari frá.

Inni í rokalliga og tó heimliga handlinum er eisini nógv lív í. Til høggu við úthurðina er nevniliga ein eyðkendur kaffikrókur, og har sita dagliga nógvir gestir og tosa saman og hugna sær saman við Margreth.

– Hetta hevur verið gevandi, og eg havi fingið fleiri trúfastar vinir hesi árin. Tað eru fleiri,

Hetta hevur verið gevandi, og eg havi fingið fleiri trúfastar vinir hesi árin. Tað eru fleiri, sum koma á gátt hvønn tann einasta dag og fáa ein kaffimunn í krókinum

sum koma á gátt hvønn tann einasta dag og fáa ein kaffimunn í krókinum. Nógv hava eisini valt at lætta hjartað her inni hjá mær. Um vit eru einsamøll eina løtu, so velja tey at tosa út við meg. Og eg minnst aftur á nógvir rørandi løtur, sigur hon.

Ársins rósa

Stutt eftir, at hon var byrjað at savna saman klæðir at býta út millum vinir og kenningar, fekk hon handað heiðurin “Ársins Rósa,” sum er eitt herðaklapp til ein persón, sum hevur víst

serligt hjálpssemi, samfelagssinni ella, sum á annan hátt hevur verið fólki og samfelagi at serligum gagni.

– Eg visti, at eg hevði fingið tilnevningina, men eg visti ikki, at eg fór at fáa heiðurin. Eg minnst, at eg var ómetaliga nervøs hendan dagin, heiðurin skuldi latast, tí eg eri so smæðin av lyndi. Nú, eftir at hava havt handil í so nógv ár, eri eg vorðin meir útvend, sigur hon.

Framtíðin

Áðrenn Margreth Dalsenni fór at fáast við endurnýtsluklæðir, arbeiðdi hon sum heimahjálp, og hon sigur, at hon eisini kundi hugsað sær eitt starv innan eldraðkið aftur.

– Tað mangla fólk alla staðni, so eg vóni og vænti, at eg fáí onkrar vaktir, sigur hon.

Vit báðar sita í kvirru eina lítla løtu í kaffikrókinum. Umgirdar av alskins lutum og klæðum.

– Eg áni ikki, hvat eg skal gera við øll hesi tingini, sum eg havi í handlinum, sigur hon so.

– Men nakrar fáar dagar eftir, at eg hevði avgjørt, at eg fór at lukka her, tá boðaði Dugni frá, at tey fara at lata endurnýtsluhandil upp í Klaksvík. Kanska tey fáa tikið okkurt av tingunum, leggur hon aftrat.

– Tað er tørvur á einum endurnýtslu handli í Klaksvík, og tí eri eg keddi av tí sjálv, at eg noyðist at gevast, sigur Margreth Dalsenni.

